

Arcușul

Ștefan Doroftei Doimneanu

(în memoria mamei mele plecată de curând spre cer)

Pe liniștea sumbră cresc muguri de teamă
În ternul privirii se-adună contraste
Ba soare, ba ploaie, la gând se înhamă
Pictându-mi durere pe clipe nefaste.

Din frunze de doruri, de timp înțepate
Cu furie oarbă, cu ceas fără stare,
Curg lacrimi de ceară pe file-nghețate
Și-n ruga-nălțării-mi găsesc căutare.

Se plimbă eterul prin ochi și cuvinte
În suflet, abisul își face culcușul,
Pe cripta veciei se-adună flori sfinte,
Pe struna iertării se plimbă arcușul.

Și sfarmă durerea în clipe profunde,
Și-nalță la ceruri privirea din spaime,
Prin sunet coboară plângând, noi secunde
Și-mi poartă tăcerea prin oarbe fantasme.

03.06.2019